

ZE WIST WEL BETER!

Zij is het liefste meisje van de wereld," verklaarde Albert van Heiningen enthousiast, „en als ze mijn huwelijksaanzoek aanneemt, dan doet ze 't om mijzelf. Ze geeft evenveel om rang of stand, als... als jij om een vrouw. Vergeef me de vergelijking!"

Zijn vriend Karel Verheull, tot wien deze woorden gericht waren, glimlachte sceptisch.

„Je hebt 't leelijk te pakken, amice, als je zóó aan het doorslaan bent," begon hij. „Wel, er is nauwelijks één huwbare jongedochter in Utrecht, die zich terwille van je fortuin en je positie niet in jouw armen zou werpen als je haar ten huwelijk vroegst, al was je zoo leelijk als de zonde en zoo oud als Methusalem."

Nu dient gezegd, dat van Heiningen noch aan het een noch aan het andere beantwoordde, maar een flinke jongeman van vijf en twintig jaren was. Daarom bezat hij ook niet de bezadigdheid van een man als Methusalem en kon hij niet nalaten, dit onderwerp verder voort te zetten.

„Dat is zeker niet het geval met Willy Kroon," antwoordde hij op verontwaardigden toon, „zij zal zich zeker niet, zooals jij 't vulgair geliefd uit te drukken, in de armen van eenig man werpen."

„Ze is, vergis ik mij niet, de dochter van den burgemeester van Loenen. Haar vader was vroeger heereboer," merkte Verheull sarcastisch op. „Het zou een groote verzoeking wezen voor een meisje als zij, een aanzoek te ontvangen van baron van Heiningen."

„Jij bent een cynisch beest," hernam de ander woedend. „en ik begrijp eigenlijk niet waarom ik zoo dwaas ben om jou zulke vertrouwelijke mededeelingen te doen."

Karel glimlachte.

„Zeg is je dat nu werkelijk ernst?" vroeg hij. „Je hebt het meisje pas een paar maal gezien, zeg je zelf."

„Ja, tijdens de manoeuvres bij een officieele voorstelling. Haar vader was daar tegenwoordig als burgervader van Loenen."

„En hij weet niet wie je bent?"

„Niet anders dan dat ik familie van hem ben — van Adamswege. Hij lijkt me een verwaande kerel."

„Dat is hij! Ik veronderstel dat zijn dochter je wel kent."

„Dat geloof ik niet," zei Albert aarzelend. „Je weet hoe vluchtig dergelijke voorstellingen zijn."

Zijn vriend knikte en dacht eens over de zaak na.

„Ik geloof dat dit de beste oplossing is," zei hij eindelijk.

„Dat maakt de zaak veel eenvoudiger... Als je er ten minste bij blijft om de jonge dame door persoonlijke verdiensten te winnen."

„Natuurlijk, dat heb ik je toch al duidelijk genoeg gezegd."

„Juist," beaamde de ander droogjes. „En het geduld, waarmee ik naar die krankzinnige ontboezemingen heb zitten luisteren, zou je zelfs bij Job niet gevonden hebben. Welnu," ging hij voort, „het eenvoudigste is dat je naar Loenen gaat als iemand anders dan de rijke luitenant Baron van Heiningen, bijv. als een eenvoudig mannetje, en ik wed een lapje van honderd tegen jou een tientje dat ze je niet hebben wil!"

„Accoord!" riep de ander uit. „Als ze van mij houdt, wil ze me ook hebben al zag ik er uit als een landlooper!"

„Welnu, dat is gemakkelijk klaar te spelen," suggereerde Verheull. „Je doet het oudste, meest afgedragen burgerpakje aan, dat je heb, pakt eenige allernoodigste dingen in een city-bag en hoogstens vijf en twintig gulden in je zak, vertrekt naar Loenen, en verblijft daar tot je haar antwoord hebt."

„In orde," antwoordde van Heiningen, „ik neem de wedschap op deze voorwaarden aan."

Hoewel hij in het vuur van het gesprek zich door zijn

HET STRAATSBURG-MONUMENT TE PARIJS, is gedurende dezen oorlog van guirlandes en vlaggen voorzien.

verontwaardiging had laten verleiden op het voorstel van zijn vriend in te gaan, had Albert van Heiningen nu het op handelen aankwam toch wel wat het land. Hij kreeg bepaald medelijden met zichzelf, toen hij in een schunnig pakje gestoken met zijn city-bag aan de hand zich naar den trein begaf, die hem naar het schoone dorpje aan de Vecht moest voeren.

Zijn oppasser had gemeesmuil over het versleten ongemerkte linnengoed, dat zijn meester hem gelast had in het handkoffertje te pakken. In den trein opnieuw een onaangename gewaarwording. Om geheel in zijn rol te blijven had hij het 1ste-klasse-compartiment voor een 3de klasse verwisseld. En nu trof hij het bijzonder dat hij zich in een vuile coupé moest werken, die reeds opgepakt met menschen zat, en waar hij terecht kwam tusschen een veeboer en een vischvrouw, die beiden in de nauwe ruimte een geur verspreidden, slechts gedeeltelijk geëlimineerd door een dikken walm van onvervalschte Amersfoortsche tabak.

Eindelijk kwam hij aan de plaats van bestemming en stond een oogenblik in beraad. Gewoon alles te voren gereed te vinden, wist hij niet naar welk hotel hij zich begeven zou. Daar zag hij een omnibus waarop met vergulde letters geschilderd stond: „Hotel l'Espérance." Het schoot hem te binnen, dat hij daar al eens gegeten had, en er niet aan denkende, dat zijn beurs noch de rol die hij speelde, hem veroorloofde logies in een 1e rangs-hotel te nemen, stapte hij in den omnibus. De koetsier keek hem eenigszins wantrouwend aan.

„Moet u naar het hotel, meneer?" vroeg hij een beetje ongeloofig.

„Ja-a!" antwoordde van Heiningen, zichzelf betrappende op zijn aarzelende onzekere houding. „Ik... ik blijf maar eenige dagen."

De man sloeg een verachtelijken blik op het kleine handkoffertje, dat blijkbaar niet bijzonder zwaar was, knipoogde tegen een gezetten burgerman, die in de nabijheid stond, beklom toen langzaam den wagen en voort ging het op een sukkeldrafje naar het hotel.

Aan het pompeuze hotel gekomen, verwenschte van Heiningen zichzelf over zijn Don Quichoterie en verlangde in stilte dat die dwaze onderneming al ten einde was. Zijn stemming werd er niet beter op, toen de chasseur zijn „koffer" zeer ostentatief aan zijn pink voorbij de portiersloge droeg en de goudgegalonneerde, deftige portier hem met een kennersblik van het hoofd tot de voeten opnam.

„Een kamer? Hm! Eens kijken! Er is nog maar weinig plaats. Kamer 77, vier hoog zou u nog kunnen krijgen, da's te zeggen, hm, het is de gewoonte hier in 't hotel, dat onbekende reizigers met weinig bagage een deposito storten!"

Van Heiningen beefde van machteloos woede. Hij wilde opstuiven, doch bedacht nog te rechter tijd, dat zijn heele rijkdom uit een bankbiljet van vijftig gulden bestond. Nederig haalde hij dit voor den dag en vroeg:

„Is dit voldoende?"

„Ja," bromde de portier. „Mag ik uw naam weten?"

Daar had van Heiningen niet aan gedacht en hij aarzelde. „Smit!" zei hij eindelijk na een lange rustpoos, waarin de portier hem achterdochtig gadesloeg. „Jan Smit!"

De portier schreef den naam in, gaf hem een quitantie van zijn deposito en tevens den sleutel van kamer 77 en van Heiningen werd door den lift-boy naar zijn kamer gevoerd. Eenmaal daar kwam het hem opeens in de gedachte, dat hij geen cent meer op zak had. Hij was nu evenwel te ver gegaan om terug te treden, bovendien kreeg hij langzamerhand schik in het geval. Hij begaf zich dus met een luchtig hart naar de restauratiezaal om te dineeren, maar besloot toch onderwijl de zaak met Willy Kroon zoo spoedig mogelijk tot een einde, liefst tot een goed einde te brengen.

Onmiddellijk na den maaltijd ging hij dan ook op weg naar de woning van zijn aangebedene. Hij wist wel niet waar ze woonde, doch dat was geen bezwaar. Den eersten den besten loopjongen vroeg hij waar de burgemeester woonde.

„Villa Agnes," antwoordde de jongen en toen op een ratelenden toon: „Je loopt hier rechthout, dan de tweede straat rechts tot je aan een brug komt, die laat je links liggen. Dan de Dorpsstraat af tot aan het park en daar de derde laan. De naam staat op het hek."

Van Heiningen volgde de nogal gecompliceerde aanwijzing en stond na eenig zoeken en nog eens vragen eindelijk voor het hek van „Villa Agnes." In een sierlijk aangelegden tuin op eenigen afstand van den weg lag een fraaie villa. Van Heiningen aarzelde een oogenblik, toen trad hij den tuin binnen juist op het oogenblik dat er een jonge dame uit een der zijpaden kwam aanwandelen. Hij trad op haar toe, nam den hoed af en vroeg:

„Kunt u mij ook zeggen of..."

„Mijnheer...?" viel de jonge dame hem verrast in de rede. Toen hield ze eensklaps op.

„Van Heiningen," antwoordde hij.

„Mijnheer van Heiningen!" hernam ze, hem nieuwsgierig en eenigszins verwonderd aanstarende.

„Het zal u misschien verwonderen," begon van Heiningen weer, „dat u mij hier zoo onverwachts verschijnen ziet, maar ik ben hier gekomen... om... hoe zal ik het zeggen... Ik verlangde u te zien!"

Hij had haar hand gevat, doch zij trok die snel terug.

„Het gaat bij u wel gauw," zei ze lachende. „We hebben elkander pas tweemaal gezien. Ik ken nauwelijks uw naam en weet niets omtrent u."

Al was de ontvangst heel anders, dan de vurige minnaar zich had voorgesteld, liet zich door den eersten tegenstand niet afschrikken.

„Wat hindert dat," ging hij voort. „Ik kreeg je reeds lief, Willy, op het eerste oogenblik dat ik je zag. Zeg, dat je mij ook liefhebt, meer is er niet nodig, dan dat je belooft mijn vrouw te worden."

In tegenstelling met menig ander meisje bleef de jonge dame bij dit onverwachte huwelijksaanzoek bijzonder kalm.

„Er zijn toch nog eenige conventionele gebruiken, waarmee men rekening houden moet, mijnheer van Heiningen," antwoordde ze droog. „Ik zou er daarom de voorkeur aan geven tot morgen te wachten. Veronderstel, dat u dan komt!"

„Dus mag ik hopen?" vroeg hij gretig.

„Ga je gang!" riep ze lachende, hem een ondeugenden blik toewerpande, doch toen hij haar in zijn armen nemen wilde, ontsnapte ze aan zijn greep en was eensklaps verdwenen, even geheimzinnig als ze verschenen was.

Van Heiningen's aanzoek had wel meer succes gehad, dan hij bij het begin der ontmoeting had durven hopen, doch dat rechtvaardigde toch niet, dat hij des avonds

DE LEIDSCH E VRIJWILLIGE BRANDWEER. Bovenstaande foto werd genomen naar aanleiding van het feit, dat aan den Heer Jac. Zitman, Opperbrandmeester aan de Stoomspuiten N. 1 en 11, eervol ontslag werd verleend wegens het bereiken van den 50-jarigen leeftijd. Van links naar rechts: J. Zitman, aftredend Opperbrandmeester; J. J. de Graaff, benoemd Opperbrandmeester, tevens voorzitter van het College der Leidsche Vr. Brandweer; G. Snel, Brandm.; J. Verhoog, Brandm.; J. P. A. Kleef, Adj.-Brandm. Achter op de Groote Stoomspuit de Machinist J. Jongedijk. Op de kleine D. v. d. Blom.

HOE ONZE GRENSWACHT ER IN DE WINTERKLEEDING UITZIET